

הצהרת כוונות

Category: בראשית, בראשית

לצד הכאב הבלתי נתפס בצבצו השבוע מספר נקודות אור. עלינו לשאוב אופטימיות ולהמשיך בחיים ככל הניתן לצד פעולות רוחניות הנדרשות בעת צרה.

השבוע, כל מי שדיברתי איתו היה עם עיניים טרוטות. אנשים בילו לילות שלמים בקריאה וצפיה בכלי התקשורת שהראו את הדברים הנוראים שקרו השבוע בישראל. המראות הקשים גרמו גם לכך שלא יכלו להירדם. היום, לכבוד שבת בראשית במהלכה קראנו בתורה את סיפור הבריאה אני רוצה לשנות כיוון.

הדיבור הראשון הוא "ויאמר אלוקים יהי אור, ויהי אור". שואל הרבי מדוע הדבר הראשון שהקב"ה ברא כבר ביום הראשון זה אור, הלוא אף אחד עדיין לא היה זקוק לכך: אדם וחווה נבראו רק ביום השישי, גם החיות נבראו ביום השישי. ביום חמישי נבראו העופות שהם אולי זקוקים לאור, ואפילו העצים העשבים והפרחים שזקוקים לאור גם הם נבראו רק ביום שלישי. מי היה צריך אור ביום הראשון?

ההסבר הוא שזו הייתה 'הצהרת הכוונות', 'מישען סטייטמנט' של הקב"ה. אלוקים רצה ללמד אותנו שכל התחלה צריכה להיות עם אור, עם הטוב והחיובי. (לקו"ש ח"י עמ' 7 ואילך)

לכן היום אני רוצה לחלוק אתכם דווקא כמה סיפורי ניסים כדי להאיר קצת את החיים שלנו ושלא ניפול לדיכאון וייאוש חלילה. אנו גם רואים שהתורה עצמה נהגה כך. בתחילת חומש שמות כאשר התורה מספרת על גלות וגאולת מצרים, היא מקצרת בסיפור הצרות של הגלות ומאריכה מאוד על הניסים והנפלאות של הגאולה.

הנס של אביטל

הסיפור הראשון הוא על אישה בשם אביטל, תושבת אחד הקיבוצים ליד הגבול עם עזה. אביטל התעוררה בשעה 6:30 בבוקר לשמע הטילים שעפים מעל הבית. היא היתה לבדה בבית ומיד נכנסה לממ"ד, ואז התחילה לשמוע צרחות של מחבלים ויריות בלתי פוסקות. היא ישבה מבוהלת לבדה בביתה. השכן התקשר לשאול מה שלומה והצטרף אליה כדי שלא תהיה לבדה וככה הם ישבו בממ"ד במשך שבע שעות עד השעה 1:30 אחר-הצהריים!

ואז קרה הגרוע מכל. המחבלים פרצו לתוך הבית. אביטל והשכן התחבאו בתוך ארון, אבל המחבלים מצאו אותם. הם רצחו את החבר שלה, ואותה שלפו מהארון, הם גם הביאו לביתה שני ילדים של השכנה, ילד בן ארבע ותינוק בן ארבע חודשים שעד עכשיו אף אחד לא יודע איפה אמא שלהם.

הם סחבו אותה ואת שני הילדים מבית לבית בין שלוליות דם, בתים ורכבים שרופים, ובסוף הובילו אותם דרך פרצה בגדר הקיבוץ, ומשם הוליכו אותם ברגל לעזה. (עד כדי כך עזה קרובה לאותם קיבוצים)

היא נשאה את התינוק, ואחד המחבלים נשא על כתפיו את הילד בן הארבע כי הוא נפצע מרסיס ברגלו ולא היה מסוגל ללכת. לאורך כל הזמן הם צעקו לה "מהר! מהר!".

הם הגיעו ל'גדר המערכת' שזה הגבול המפריד בין ישראל לעזה, עברו את הגדר ונכנסו לתוך עזה, כשבינתיים סביבם שורקים הכדורים. הם המשיכו ללכת ברגל וכשהגיעו ממש ליד הבניינים הראשונים של עזה המחבלים הורידו את הילד מהכתפיים והמשיכו ללכת.

היא נשארה עומדת עם שתי הילדים ואז היא הבינה שהיא משוחררת. אביטל הסתובבה עם הילדים והתחילה ללכת חזרה לקיבוץ. ההליכה חזרה את כל הדרך הזאת עם תינוק וילד נוסף בן ארבע פצוע זה אירוע לא פשוט בכלל. הילד הבין את חומרת המצב והשתדל מאוד ללכת בכוחות עצמו. בחלק מהדרך היא סחבה אותו על הגב.

כשהם הגיעו חזרה אל הגבול היא הבחינה לפתע בחוליה נוספת של מחבלים. הם זיהו אותה. היא הסתתרה עם הילדים מאחורי גבעה של חול, אבל המחבלים לא פגעו בהם אלא המשיכו לעזה.

אביטל והילדים חזרו לקיבוץ לפני השקיעה, לאחר שחצי יום הם היו בדרכים. בסופו של דבר הילדים התאחדו עם אביהם. הילד טופל בבית הרפואה והוא במצב טוב.

"יש לו ציצית!"

הסיפור השני שאני רוצה לחלוק אתכם הוא על חייל שמשרת בקבע. בבוקר שמחת תורה הוא שהה בקרית גת וכששמע על מתקפת המחבלים בגבול עזה, הוא החליט על דעת עצמו לחזור לבסיס שבו הוא משרת.

בעודו לבוש בבגדים אזרחיים ומצויד באקדח האישי, הוא נכנס אל הרכב האישי שלו ונסע לבסיס. תוך כדי נסיעה הוא שמע שמחבלים חדרו לאחד הקיבוצים. הוא מיד נסע לשם. כשהגיע הוא זיהה את המחבלים ומיד התחיל לירות בהם. החייל הרג חמישה מחבלים.

בשלב מסוים הוא חטף כדור ברגל והחל לדמם. הוא זחל לצד הכביש ושכב שם במשך שעותיים כשהוא מדמם. כאשר החיילים סוף סוף הגיעו למקום הם לא זיהו אותו, מאחר והוא לבש בגדים אזרחיים. הם חשבו ששוכב שם מחבל פצוע ורצו לירות בו מחשש שהוא יירה בהם. החייל ניסה לצעוק להם שהוא יהודי, אבל הוא היה כל כך חלש שקולו לא נשמע לו.

ואז קרה נס. החיילים התקרבו אליו קצת יותר ואחד מהם הבחין שהוא לובש ציצית. הוא צעק "לא לירות! יש לו ציצית!", וכך ניצלו חייו. הוא הועבר לבית הרפואה שם הוא מטופל ומתאושש.

כשהסיפור הזה התפרסם אלפי חיילים ביקשו מהצבא שיספקו להם ציציות. ישנם עשרות מתנדבים שלוקחים חולצות של מדי החיילים ועושים מהם 'גופיות ציצית', חותכים אותם בחלק התחתון של החולצה ומחברים להם את הציצית. יש לזה ביקוש אדיר בצבא.

כיצד ממשיכים כרגיל

אנשים עומדים חסרי אונים מול המציאות הקשה שנוצרה ויש להם רגשי אשמה להמשיך בחיים הרגילים. מישהי שאלה אותי השבוע: בכל יום חמישי היא משחקת 'מה-ג'ונג' Mah-Jungg עם חברותיה ויש לה רגשי אשמה. היא חושבת שזה לא מתאים להמשיך לשחק כשהעם בישראל נלחם על חייו. השאלה הזאת חוזרת ועולה בווריאציות שונות, למשל, היה מישהו שרצה לדחות את החתונה שלו. וכי איך אפשר לחגוג בזמן שכל העם בישראל מתאבל על 1,300 הרוגים, אלפי פצועים וכמאה חטופים. איך אפשר בכלל לאכול ולשתות?!

הדילמות האלו לא חדשות. עם ישראל למוד הצרות והטרגדיות התמודד עם שאלות כאלו כבר לפני אלפי שנים. התלמוד מספר: "משחרב בית אחרון רבו פרושין בישראל שלא היו אוכלים בשר ולא שותין יין. נטפל להם רבי יהושע, אמר להם: מפני מה אין אתם אוכלים בשר? אמרו לו נאכל בשר שבכל יום היה תמיד קרב לגבי המזבח ועכשיו בטל? אמר להם לא נאכל. ומפני מה אין אתם שותים יין? אמרו לו נשתה יין שבכל יום היה מתנסך על גבי המזבח ועכשיו בטל?! אמר להם לא נשתה.

אמר להם אם כן לחם לא נאכל, שממנו היו מביאים שתי הלחם ולחם הפנים, מים לא נשתה שמהן היו מנסכים מים בחג, תאנים וענבים לא נאכל שמהם מביאים ביכורים בעצרת? שתקו.

אמר להם: בני, להתאבל יותר מדאי אי אפשר, ושלא להתאבל כלל אי אפשר. אלא כך אמרו חכמים: סד אדם את ביתו בסיד, ומשייר דבר מועט זכר לירושלים וכו'! שנאמר אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני" (תוספתא, סוטה טו, ה).

רבי יהושע מלמד אותנו שצריך להמשיך לחיות, ואדרבה אסור לעצור את זרם החיים. הרי זה בדיוק מה שהטרוריסטים רוצים שנעשה. מאידך צריך לזכור את החורבן ועלינו החובה לזכור את הפצועים והחטופים שנמצאים בשבי.

הצעתי לה שתביא למשחק צילומים של פרק מספר תהלים ולפני שמתחילים במשחק הם יאמרו יחד פרק תהלים ויתנו מטבע לצדקה לזכות השבויים והפצועים וכך יעשו גם לאחר המשחק.

כשם שלא הפסקנו להתחתן מאז החורבן אלא אנו מתחתנים ואז שוברים את הכוס זכר לחורבן, כך אנו מנתבים את הכאב שלנו בצורה חיובית.

ובעזרת השם תתקיים התפילה שאמרנו בתפילת 'ונתנה תוקף' בראש השנה ויום הכיפורים האחרון: "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה".

במהרה בימינו, אמן.